

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 253/2023-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hovan a Hospŕdka, s. r. o., M. Gorkého 8, Spišská Nová Ves, IČO 47 233 419, v mene ktorej koná advokát JUDr. Tibor Hospŕdka, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 128/2018 zo 14. mája 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 186/2022 z 30. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 128/2018 zo 14. mája 2020 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 Cdo 186/2022 z 30. novembra 2022 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie krajskému súdu aj najvyššiemu súdu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v procesnom postavení žalobcu domáhal proti Slovenskej republike konajúcej prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“) náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom.

Sťažovateľ nárok na náhradu škody odôvodňoval tým, že Okresný súd Zvolen vydal platobný rozkaz č. k. 21 Ro 225/2010 zo 14. júna 2011 (ďalej len „platobný rozkaz“), ktorým ho zaviazal zaplatiť sumu 122,12 eur s príslušenstvom, na základe ktorého bola následne proti sťažovateľovi vedená exekúcia, v rámci ktorej bola zo sťažovateľovho účtu zrazená suma 331,71 eur. Sťažovateľ tvrdil, že Okresný súd Zvolen ho nesprávne označil ako povinného z platobného rozkazu. Inými slovami, došlo k zámene osôb, ktorú zapríčinil vyšší súdny úradník Okresného súdu Zvolen tým, že nedostatočne zistil skutkový stav relevantný pre vydanie platobného rozkazu. Z ústavnej sťažnosti zároveň vyplýva, že platobný rozkaz bol vydaný z dôvodu neuhradených faktúr za poskytnuté telekomunikačné služby. Návrh na vydanie platobného rozkazu podávala spoločnosť [REDAKOVANÉ], správca úpadcu [REDAKOVANÉ] „v konkurze“, na ktorú bola pohľadávka telekomunikačnej spoločnosti postúpená.

3. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) vo veci náhrady škody rozhodol rozsudkom č. k. 12 C 21/2016 z 2. marca 2018 tak, že žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil najmä tým, že platobný rozkaz bol vydaný v súlade s doručeným návrhom. Pokiaľ vyšší súdny úradník uviedol dátum narodenia sťažovateľa, urobil tak v súlade s § 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 301/1995 Z. z. o rodnom čísle v znení neskorších predpisov, preto keď došlo k nesprávnemu označeniu žalovaného v konaní o návrhu na vydanie platobného rozkazu, nesprávne ho označil už žalobca. V tejto súvislosti okresný súd uviedol, že v konaní o náhradu škody nemôže preskúmať správnosť postupu iného okresného súdu. Taký prieskum totiž prináleží len odvolaciemu súdu, resp. dovolaciemu súdu či ústavnému súdu. V sťažovateľovej veci nesprávny úradný postup Okresného súdu Zvolen nekonštatoval žiaden súd vyššej inštancie. Okresný súd uviedol, že činnosť smerujúcu priamo k rozhodnutiu nie je možné posudzovať ako nesprávny úradný postup.

4. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd zhodne s okresným súdom dospel k záveru, že neboli splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu, keďže nebol preukázaný nesprávny postup Okresného súdu Zvolen. Krajský súd uviedol, že činnosť vyššieho súdneho úradníka pri zisťovaní podkladov smerovala k vydaniu platobného rozkazu, preto z jeho strany nešlo o jeho nesprávny úradný postup. Vada v označení žalovanej strany sa prejavila v rozhodnutí – v platobnom rozkaze, a teda mohla zakladať vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, avšak len za predpokladu, že by bol predmetný platobný rozkaz zrušený, čo sa však nestalo. Pokiaľ sťažovateľ v odvolaní kritizoval aj postup súdneho exekútora, krajský súd uviedol, že ani tento postup nie je možné označiť za nesprávny, keďže na základe dátumu narodenia, resp. rodného čísla bola v exekučnom konaní povinná osoba stotožnená so žalobcom – sťažovateľom a z dôchodku vyplácaného žalobcovi Sociálnou poisťovňou boli vykonané zrážky až do úplného vymoženia exekúcie. Krajský súd sa ďalej stotožnil aj so záverom okresného súdu o potrebe rozlišovania medzi náhradou škody

a bezdôvodným obohatením s poukazom na prednosť bezdôvodného obohatenia v rámci uplatňovania nároku. Pokiaľ teda žalobca v konaní o vydanie platobného rozkazu nadobudol od žalovaného, t. j. žalobcu v konaní o náhradu škody (sťažovateľ), finančné prostriedky bez právneho dôvodu, potom sťažovateľovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Podľa krajského súdu ak sťažovateľ toto svoje právo nevyužil, nemá to za následok vznik škody spôsobenej štátom.

5. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). V podanom dovolaní tvrdil, že platobný rozkaz nikdy nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, teda sa ani nemohol stať exekučným titulom. Tiež tvrdil, že Okresný súd Zvolen dodatočne platobný rozkaz zrušil. Vo vzťahu k odkázaniu na vymáhanie si bezdôvodného obohatenia od spoločnosti [REDAKOVANÉ] „v konkurze“, sťažovateľ tvrdil, že táto spoločnosť nemá nič spoločné s nesprávnym postupom Okresného súdu Zvolen, navyše také vymáhanie nie je reálne, keďže osoba zviazaná z platobného rozkazu bola zamenená. Sťažovateľ vyčítal súdom nižších inštancií, že nesprávne aplikovali ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) súbežne s tým, že neboli aplikované ustanovenia o náhrade škody spôsobenej súdnym exekútorom. V rámci namietaného nesprávneho právneho posúdenia [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP] sťažovateľ formuloval právnu otázku, „... kto je univerzálnym subjektom v prípade, ak náhradu škody nie je možné uplatniť voči žiadnemu zo subjektov, a to okresný súd vydávajúci poverenie, súdny exekútor, Slovenská republika, avšak škoda napriek tomu spôsobená bola.“.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol. V odôvodnení napadnutého uznesenia vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti dovolací súd zdôraznil, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, a to platí najmä v prípadoch, keď dovolateľ „v rámci podaného dovolania v podstate zopakuje jeho celú predsúdnu argumentáciu, v rámci ktorej (iba) polemizuje s právnymi závermi súdov, spochybňuje správnosť súdneho rozhodnutia, či kritizuje prístup súdu k právnemu posudzovaniu veci, čo medzi iným bol prípad aj tohto dovolania.“. Zároveň k tejto časti dovolania najvyšší súd uviedol, že nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f) CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Pojem „procesný postup“ principiálne nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku. Napokon najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval: „Dovolateľ opakovane poukazyval na celý procesný postup od vydania sporného platobného rozkazu až po výkon exekúcie, avšak neuviedol žiadne také skutočnosti, s ktorými by sa súdy nižšej inštancie nevysporiadali. V postupe odvolacieho súdu resp. súdu prvej inštancie nevytkol žiadnu takú vadu, ktorú by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny procesný postup týchto súdov. Tvrdenia dovolateľa o tom, že platobný rozkaz sp. zn. 21Ro/225/2010 bol dodatočne zrušený, nie sú ničím podložené a preukázané. Navyše, dovolací súd je viazaný

skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd odvolací, a ten takúto skutočnosť v zistenom skutkovom stave neuvádzal.“

Vo vzťahu k dovolaniu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd jeho neprípustnosť odôvodnil poukazom na majetkový cenzus zakotvený v § 422 ods. 1 písm. a) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje, že právoplatnosť a vykonateľnosť platobného rozkazu bola zrušená, čo na podklade vykonaného dokazovania zistil už okresný súd, a preto tento platobný rozkaz nikdy nemohol byť spôsobilým exekučným titulom. Pokiaľ boli sťažovateľovi zrazené finančné prostriedky z účtu v rámci exekúcie na podklade takého exekučného titulu, bola exekúcia vedená nezákonne a došlo k nesprávnemu úradnému postupu jednak v konaní na Okresnom súde Zvolen aj v exekučnom konaní a za takú škodu zodpovedá žalovaná. Sťažovateľ kritizoval časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorej dovolací súd uviedol, že sťažovateľ nepreukázal, že platobný rozkaz bol zrušený. Tiež všeobecným súdom vyčítal, že sa vôbec nezaoberali skutočnosťou, že nie je reálne domôcť sa od spoločnosti, ktorá je v konkurze, vymoženía bezdôvodného obohatenia.

8. Podľa názoru sťažovateľa všeobecné súdy nesprávne aplikovali ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., keď súbežne neaplikovali aj ustanovenia o náhrade škody spôsobenej súdnym exekútorom. V tomto poukázal sťažovateľ na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cz 110/84, 4 Cdo 199/2005, z ktorých podľa neho vyplýva, že ak dosiahnutie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je možné, došlo k vzniku škody, a teda je potrebné uplatňovať právne predpisy vzťahujúce sa na škodu a jej náhradu.

9. Napokon sťažovateľ kritizoval najvyšší súd v tom, že dosiaľ nerozhodol, kto je univerzálnym subjektom na náhradu škody v prípade, ak túto nie je možné uplatniť proti žiadnemu subjektu napriek tomu, že reálne k vzniku škody došlo. Sťažovateľ tiež nesúhlasil so záverom, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia má prednosť pred náhradou škody.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietanie porušenia práva na súdnu ochranu a spravodlivé konanie napadnutými rozhodnutiami, ktorých výsledkom bol sťažovateľov neúspech v konaní o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom.

III.1. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

11. Ústavnú sťažnosť proti napadnutému rozsudku krajského súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv je potrebné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Ako z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predniesol argumenty totožné s námietkami uplatnenými v konaní na súde prvej inštancie, v odvolacom, ale aj dovolacom konaní (najmä tvrdenie, že platobný rozkaz nebol spôsobilým exekučným titulom).

14. Ústavný súd bez potreby citovania jednotlivých pasáží rozhodnutí krajského súdu či najvyššieho súdu konštatuje, že dovolací súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia (hoci ním dovolanie sťažovateľa odmietol) všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa veľmi podrobne, precízne a ústavne udržateľným spôsobom zaoberal.

15. Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom opakovane predostiera argumenty, ktoré už boli najvyšším súdom riadne vyriešené, a teda v tomto bola právam sťažovateľa ústavnoprávna ochrana (čl. 127 ods. 1 ústavy) poskytnutá. Navyše, sťažovateľ primárne brojí proti konaniu, ktoré predchádzalo podaniu žaloby o náhradu škody. Proti rozhodnutiam vydaným v rámci tohto konania sťažovateľ predniesol iba prostú argumentáciu o ich formálnosti a celkovej nesprávnosti.

III.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

16. Ústavný súd konštatuje, že túto časť ústavnej sťažnosti je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, III. ÚS 198/2020).

17. V tejto časti považuje ústavný súd za vhodné zhrnúť niektoré aspekty prejednávanej veci. V konaní o návrhu na vydanie platobného rozkazu navrhovateľ identifikoval odporcu takto: [REDACTED], štátny občan Slovenskej republiky. Vyšší súdny úradník z týchto údajov v zmysle zákona o rodnom čísle v platobnom rozkaze uviedol dátum narodenia. Na základe toho bolo ustálené, že návrh na vydanie platobného rozkazu spĺňal všetky náležitosti a bol vyšším súdnym úradníkom Okresného súdu Zvolen vydaný.

Takto vydaný platobný rozkaz bol riadne doručený a právoplatnosť a vykonateľnosť nadobudol v októbri 2011.

17.1. Listom z 8. októbra 2015 však Okresný súd Zvolen oznámil právnenému zástupcovi navrhovateľa platobného rozkazu, že s prihliadnutím na skutočnosť, že odporcovi nebol platobný rozkaz doručený do vlastných rúk, bola právoplatnosť a vykonateľnosť platobného rozkazu zrušená. Následne Okresný súd Zvolen doručil platobný rozkaz do vlastných rúk sťažovateľovi, ktorý proti nemu 26. októbra 2015 podal odpor, v ktorom namietal miestnu nepríslušnosť. Následne bola vec postúpená Okresnému súdu Spišská Nová Ves, kde jej bola pridelená sp. zn. 9 C 535/2015. Navrhovateľ platobného rozkazu 25. mája 2016 doručil Okresnému súdu Spišská Nová Ves späťvzatie žaloby z dôvodu jej vymoženia v exekučnom konaní.

17.2. Pokiaľ išlo o exekučné konanie, z príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že v júni 2012 požiadal exekútor o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade v tom čase právoplatného a vykonateľného exekučného titulu – platobného rozkazu. Súdnemu exekútorovi bolo poverenie udelené v septembri 2012. Súdny exekútor zaslal upovedomenie o začatí exekúcie na adresu [REDAKOVANÉ], kde bola zásielka prebratá 25. októbra 2012 splnomocnencom adresáta. Aj ďalšie zásielky súdny exekútor doručoval na adresu podľa platobného rozkazu, teda [REDAKOVANÉ]. Zrážky však boli na základe dátumu narodenia a rodného čísla ako nemenného identifikačného údajá vykonané z účtu sťažovateľa. Sociálna poisťovňa oznámila sťažovateľovi 3. októbra 2012, že mu bude z dôchodku vykonávať zrážky na základe exekučného príkazu od 20. novembra 2012 predbežne do 19. marca 2012. Poverenie bolo súdnym exekútorom vrátené z dôvodu vymoženia pohľadávky v novembri 2012. Sťažovateľ doručil až 25. júna 2013 súdnemu exekútorovi námietku proti exekúcii a 15. októbra 2013 výzvu na úhradu škody vo výške 331,71 eur.

17.3. Sťažovateľ sa následne žalobou z 20. januára 2014 domáhal náhrady škody proti súdnemu exekútorovi. Konanie bolo vedené na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 14 C 11/2014 a žaloba bola zamietnutá z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného.

18. Sťažovateľ svoju požiadavku o náhradu škody namieril proti žalovanej a odôvodňoval ju predovšetkým tvrdením o nesprávnom postupe vyššieho súdneho úradníka Okresného súdu Zvolen. Všeobecné súde však uzavreli, že vyšší súdny úradník postupoval pri vydávaní platobného rozkazu správne, pretože návrh na jeho vydanie obsahoval všetky zákonom požadované náležitosti. Aj vo vzťahu k namietanému postupu súdneho exekútora krajský súd konštatoval, že nedošlo k nesprávnomu úradnému postupu, keď exekútor v rámci označenia povinného uprednostnil dátum narodenia, resp. rodné číslo ako nemenný identifikačný údaj pred označením adresy.

19. S právnym posúdením krajského súdu o vzniku škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v rámci exekučného konania je možné polemizovať (k tomu bod 4). Faktom ostáva, že táto otázka nebola predmetom dovolacieho konania, keďže výška náhrady škody bola v sume 331,71 eur, dovolanie prichádzalo do úvahy iba podľa § 420 písm. f) CSP. V rámci tohto dovolacieho dôvodu najvyšší súd ústavne udržateľným spôsobom vyhodnotil a odôvodnil záver o tom, prečo v tejto veci nedošlo k takej vade, ktorú by bolo možné označiť za nesprávny procesný postup. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu teda nie je arbitrárnym či nedostatočne odôvodneným.

Pokiaľ sťažovateľ všeobecne namietal, že súdy sa vôbec nezaoberali jeho tvrdením o tom, že nie je reálne, aby požadovanú sumu vymohol v rámci vydania bezdôvodného obohatenia, ústavný súd poukazuje na to, že ani sťažovateľ nepredniesol žiadny relevantný argument, len ten, že oprávnená spoločnosť je v konkurze.

K námietke, že najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol nepravdivú informáciu o tom, že nie je zrejmé, z čoho sťažovateľ vyvodzoval neplatnosť platobného rozkazu, ústavný súd predostiera, že nie je jeho úlohou perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nim urobeným čiastkovým procesným úkonom mal výhrady.

20. Vo vzťahu k tej časti napadnutého uznesenia, ktorou najvyšší súd ako neprípustné odmietol dovolanie namietajúce nesprávne právne posúdenie, ústavný súd uvádza, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené, ak všeobecný súd koná v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. III. ÚS 591/2013).

21. Poukazujúc na relevantné už citované časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa odmietol. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd preskúmal rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu a ich odôvodnenia v nadväznosti na sťažovateľom uplatnené dovolacie dôvody a tieto riadne vyhodnotil.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 465/2017).

22. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

23. Podstatné námietky sťažovateľa však opomínajú uvedenú judikatúru ústavného súdu a ústavnú sťažnosť možno podľa jej skutočného obsahu (nesúhlas so skutkovými a s právnymi závermi okresného súdu) vyhodnotiť v podstate ako ďalší opravný prostriedok. Argumentačná pozícia sťažovateľa totiž spočíva v opakovane prezentovanom tvrdení o nesprávnom postupe Okresného súdu Zvolen v štádiu vydania platobného rozkazu. Okrem toho ako nesprávny postup označil

sťažovateľ konanie súdneho exekútora, ktorý vykonal exekúciu. Je pravdou, že v danom prípade došlo k zámene povinnej osoby, na druhej strane je nutné dodať, že sťažovateľ o tom, že exekúcia bude vykonaná, vedel z oznámenia Sociálnej poisťovne, no námietky proti exekúcii podal až sedem mesiacov po jej ukončení.

24. V danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľa, ktorým napadol rozsudok krajského súdu, jeho dovolanie riadne preskúmal, no dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, následne sformuloval svoj právny záver o odmietnutí podaného mimoriadneho opravného prostriedku a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 vyslovene umožňuje.

25. Ústavný súd na základe uvedeného uzatvára, že právne závery v žiadnej z čiastkových častí napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nevykazujú znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

26. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné z dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. a) a g) zákona o ústavnom súde odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu